

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.35/2016/37.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év október hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdetette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.14/2015/108. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott büntetését életfogytig tartó szabadságvesztésre súlyosítja, amelyet fegyházban kell végrehajtani.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját 25 (huszonöt) évben állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.14/2015/108. számú - hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárás keretében meghozott - és 2015. november 19. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 160.§ (2) bekezdés a/, c/, d/ és j/ pontja szerinti emberölés bűntette miatt 19 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása végett fellebbezést jelentett be.

A vádlott felmentése, míg védője az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.388/2015/8-I. számú átiratában - és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén is - az ügyész fellebbezését kiegészítéssel tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyítási eljárásban tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, és a vádlott tagadásával szemben mérlegeléssel állapította meg a tényállást. A tényállás megalapozott, mert a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól mentes. Az elsőfokú bíróság messzemenően eleget tett az indokolási kötelezettségének, és okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Helyesen alkalmazta a Btk. 2.§ alapján a jelenleg hatályos anyagi jogi szabályokat, mivel azok kedvezőbb elbírálást jelentenek és aggálytalan a jogi okfejtése is. A vádlott személyében rejlő kimagasló társadalomra veszélyesség miatt indokoltnak tartja az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés alkalmazása, azonban nem szükséges a vádlott feltételes szabadságból való végleges kizárása. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának rögzítését, míg egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a másodfokú bírósághoz nagy számban intézett beadványt.

2016. március 11-én érkezett és február 26. napján kelt beadványban azzal foglalkozott, hogy az 1. számú tanú az élettársa, ezért nem fogadja el a bíróságok e tárgyban meghozott végzéseit. Az élettársi kapcsolat megerősítésére tanúként kérte kihallgatni 2. számú, 3. számú, 4. számú, és 5. számú tanút.

Hivatkozik arra is, hogy a közjegyző a hagyatéki tárgyaláson élettársként nevezte meg az 1. számú tanút, és arra, hogy feleségül kívánta venni. Leírta, hogy sem ő, sem az 1. számú tanú nem tudták, hogy ők élettársak, de az ügyvédje felhívta erre a figyelmüket, és ekkor tudatosult bennük. Kifejtette, hogy a bíróságok e tárgyban hozott határozata „hazug, felháborító és megalapozatlan”.

A bűntény gyanúját rá akarták terelni, konkrétan a 6. számú tanú terelte rá, míg az 1. számú tanút megfélemlítették a nyomozók. A szakértők rendőri utasításra hamis bizonyítékokat adtak. Indítványozta, hogy tekintse a másodfokú élettársnak az 1. számú tanút, és idézze meg.

A 2016. április 4. napján érkezett és március 18. napján kelt beadványában kifogásolta, hogy nem vizsgálták a sörösüvegen, és egy üres papírdobozon rögzített nyomokat. Az elsőfokú bíró elfogultságára hivatkozott, mivel a tanúk idézésére vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította. Kifogásolta, hogy a 6. számú tanú nem igazolt alibit. Összességében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A 2016. április 13. napján érkezett és március 29. napján kelt beadványában tanúkihallgatásokat és szembesítéseket indítványozott.

A 2016. április 20. napján érkezett és április 14. napján kelt beadványában vitatta az orvosszakértői véleményt, a sértett védekezési sérüléseivel foglalkozott. Megismételte, hogy az új eljárást nem a hatályon kívül helyező határozatban

előírtak szerint folytatta le a törvényszék. Vitatta a helyszíni szemlével kapcsolatos ítéleti megállapításokat, és megismételte a tanúk megidézésére vonatkozó indítványát.

A 2016. április 27. napján érkezett és április 14. napján kelt beadványában az iratok tartalmát citálta, és kérdéseket tett fel, majd megismételte a tanúk kihallgatására vonatkozó indítványát (7. sz., 8. sz., 9. sz., 10. számú tanú) és kérte az 1. számú tanú tekintetében grafológus szakértő kirendelését.

A 2016. május 2-án fellebbezés kiegészítésnek nevezett és április 21 napján kelt beadványában az 1. számú szakértő meghallgatását kifogásolta, mivel a CD nem egyezik szó szerint a jegyzőkönyv tartalmával, ezért a szakvéleményét kitalálnak és hamisnak minősítette, kijelentve, hogy az erkélyajtó nyitva volt. Kérte megidézését, illetve a véleményének kirekesztését. Kérte, hogy 2. sz. szakértőt is hallgassa meg a bíróság, mert álláspontja szerint ellentmondásos a véleménye. A 3. számú szakértő véleményének is a kirekesztését indítványozta, és kifogásolta, hogy az ő tekintetében sem egyezett a cd-vel az írásbafoglalt jegyzőkönyv. Sérelmezte, hogy a 11. számú tanú vallomása nincs összhangban az ítélettel, és a 12. számú tanú esetében sem szó szerinti a jegyzőkönyv, valamint helytelenül értékelt az elsőfokú bírót, aki elfogult. A 13. számú tanú szerelő megidézését is kérte és kifogásolta, hogy a sértett barátja után nem nyomoz a hatóság - noha esemény utáni tablettát íratott fel. Állította, hogy látta a sértett telefonján a barátját.

Azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a sértettnek a saját családjával való kapcsolatát. Kifogásolta, hogy a szakértő a rejtőzködő személyiség jegyére vont megállapítást, mert erre az álarcként azonosított tintapacából vont következtetést.

Felróta az elsőfokú bíróságnak, hogy megzavarta az utolsó szó jogán, mert tömörségre intette. Ezért elfogultságra következtetett, mert abba senki nem szólhat bele (ő se szólt bele a bíró indokolásába), és mivel ő ekkor fejtette ki a védekezését, ezért ez jogtalan volt, amelyet meg kell vizsgálnia a másodfokú bíróságnak.

Az ugyancsak 2016. május 2-án érkezett fellebbezés kiegészítés, amely április 25-én kelt az 1. számú tanú rendőrségi figyelmeztetését taglalta a mentességi jogával kapcsolatosan. Kifejtette, hogy a nyomozó nem a valóságot mondta a bíróság előtt, ezért vizsgálja ki a bíróság, hogy ki követett el okirat-hamisítást az őrizetbe vételi határozaton szereplő aláírások tekintetében. Ismét kérte a 9. számú tanút (elsőfokú védi őt és a többi nyomozót), és a 6. számú tanú megidézését. Álláspontja szerint a nyomozók valótlannal nyilatkoztak, és a nyomozók családja miatt ítélték el őt. Nem teljesítette az elsőfokú bíróság a határon kívül helyező határozatban előírtakat, nem folytatta le a bizonyítást az élettársi kapcsolattal összefüggésben. Megismételte a X. alszámú határozattal kapcsolatos kifogásait. Ismét hivatkozott a 3. számú tanúra, annak alátámasztására, hogy gyermeket akartak az 1. számú tanúval, és sérelmezi, hogy ez a bizonyítási indítványa elutasításra talált. Kérte, hogy a másodfokú bíróság „nyugodt” körülmények között hallgassa ki az 1. számú tanút. Álláspontja szerint az

ügyészség és a nyomozó hatóság taktikázott, a nyomozó hatóság bűncselekményt követett el. A 6. számú tanú nyugalmazott bv. alezredes, aki kihasználta a rangját és rá terelte a gyanút, ő helyezte el a helyszínen műbizonyítékokat - márpedig csak az elkövető járhatott a lakásban őt megelőzően. Nincs az iratokban a saját tanúvallomását tartalmazó jegyzőkönyve, ez pedig szerinte kényszervallatás.

A 2016. május 25. napján érkezett, és május 19. napján kelt fellebbezés kiegészítésben kifogásolta, hogy nem ismerhette meg az eljárás kezdetén az 1. számú tanú vallomását. Kifejtette, hogy a 7. számú tanú ráhatására tett vallomást a védője nélkül, ezért csalással vádolta. Kifogásolta, hogy elutasításra került a 7. számú tanú és az 1. számú tanú szembesítésére vonatkozó indítványa. Igaz, hogy korábban úgy nyilatkozott, hogy nem vállal szembesítést, de a 7. számú tanú jogtalanul járt el, trükköt alkalmazott, félrevezette. Az 1. számú tanút kényszervallatták, és a 7. számú tanú össze-visszaírogatott hamis adatokat és sok mindent kihagyott a jegyzőkönyvből. A 7. számú tanú hazudott, csalt, hamis bizonyítékokkal befolyásolt.

A 2016. június 8. napján érkezett fellebbezés kiegészítésében az írta le, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az 1. számú tanú kényszervallatását, eltussolta a bizonyítékokat, nem olvasta fel a 14. számú tanú feljelentését a sértett ellen. Megfosztotta a védekezéstől, mert nem idézte a 15. számú tanút a sértett sérüléseire vonatkozóan. Megalapozatlan az ítélet, mert ő soha nem bántalmazta a sértettet. Részletezte, hogy az 1. számú tanúval is voltak veszekedések, sőt az 1. számú tanút is le kellett fogni, ő is lila zöld foltos lett, ha sérülést okozott, azt csakis az ő érdekében tette, - de ezt nem firtatta az elsőfokú bíróság. Hosszan részletezte a 6. számú tanútól elvárható magatartását, majd vallomását hazugságnak minősítette, aki elfogultságában tette, ezért kérte kirekeszteni.

A 2016. szeptember 6. napján érkezett beadványában az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és csatolta a 16. számú és 17. számú tanú vallomását arról, hogy az elkövetés éjjelén otthon tartózkodott.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott a beadványában foglaltakat megismételte és a hamis vád törvényes következményeire való kioktatása, és annak megértése után is maradéktalanul fenntartotta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében fenntartotta, de másodlagosan felmentés végett is előterjesztette. Annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú ítélet irodalmi mű kategóriájába tartozik, mert ténybeli alapok nélkül hipotéziseket rögzít, csúsztatásokat tartalmaz, és nem derül ki, hogy kinek az érdekét szolgálta a sértett megölése. A tényállás egyes megállapításainak kiemelésével és megkérdőjelezésével lényegében a tényálláson keresztül az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét kifogásolta. Vitatta a bíróság előzetes kérdésben meghozott jogerős végzésének tartalmát, különösen a közös gazdálkodás hiányára vont következtetés súlyát, mivel álláspontja szerint ez a házassági kötelékben is

megtörténhet, ezért nem lehet irányadó. Kifogásolta a korábbi bántalmazásokra vont következtetést, a halál idejének meghatározását, a vádlott által remélt anyagi előnyre vont következtetést, az eszköz nélküli bántalmazás megalapozottságát, valamint szerinte az elsőfokú bíróság „átlendülését” azon a körülményen, hogy a sértett fogamzásgátlót íratott, vitatta az összehajtott farmernadrágban elrejtett pénz kapcsán vont következtetés realitását és a bizonyítási indítványok elutasítását. Mindezekre figyelemmel tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak, és indítványozta az új eljárást, bár álláspontja szerint a védenccé felmentésének is helye lehet.

A vádlott az utolsó szó jogán a fentebb már írtakat ismételte és annak a meggyőződésének adott hangot, hogy nincs ellene elegendő bizonyítéka az ügyészségnek, nem ő követte el a bűncselekményt.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványt, és az ügy tárgyalási formára való kitűzését elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírált.

Elsőként az eljárási szabályok megtartását vizsgálta, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság sem abszolút, sem relatív eljárási szabálysértést nem vétett. A bizonyítási eljárást az eljárási szabályok messzemenő betartása mellett folytatta le, és szem előtt tartotta a hatályon kívül helyező határozat előírásait is.

Bár az alapeljárásban is jogerős döntés született az 1. számú tanú élettársi státuszának kérdésében, de a hatályon kívül helyező végzés iránymutatása szerint az új eljárást lefolytató elsőfokú bíróság ismét megvizsgálta ezt a kérdést, arra külön bizonyítást vett fel, és - előzetes kérdésként elbírálva - ismételt alakszerű határozatot hozott, amelyet - a korábbihoz hasonlóan - helybenhagyott az ítéltábla. Ezt követően hallgatta ki csak tanúként az 1. számú tanút. A végzés tartalmát, és nevezett tanúvallomás tételi köteleességét már nem lehetett eredménnyel vitatottá tenni a másodfokú eljárásban.

A védő a másodfokú eljárásban is kifogásolta, hogy számára késedelmesen történt meg az előzetes kérdésben meghozott végzés kézbesítése, ezért nem tudta annak indokait a másodfokú bíróság számára kifejtetni. Már az elsőfokú bíróság sem adott helyt ennek a kifogásnak, és a felülbíráló másodfokú bíróság sem tehetett másként. A bíróság e végzést a nyilvános tárgyaláson hozta meg, és azt kihirdetés útján közölte. A vádlott és védője pedig nyomban bejelentette a jogorvoslatot. Az eljárás teljesen összhangban áll az eljárási törvénynek a kézbesítésre vonatkozó szabályaival, mivel a kihirdetés útján közölt végzéssel szemben nyomban be kell jelenteni a perorvoslatot - ahogy azt a védő meg is tette. Az, hogy később miként került kézbesítésre az írásbafoglalt határozat, közömbös.

Az elsőfokú bíróság foglalkozott a bizonyítási indítványokkal és azokat behatóan megvizsgálta. Nem engedett teret a már kihallgatott tanúk ismételt idézésnek, ahogy ez a másodfokú eljárásban sem vezethetett eredményre. Az ügy felderítéséhez szükséges személyi bizonyítás megtörtént, és nem volt alapja a tanúk visszaidézésének, ismételt kihallgatásának az elsőfokú eljárásban. A már lefolytatott bizonyítás ok nélküli megismétlése nemcsak szükségtelen, de arra nem is ad alapot az eljárási törvény. A nem teljesített bizonyítási indítványok elutasítására vonatkozó indokolását tartalmazza az elsőfokú ítélet, azok helyesek, törvényesek, érvei és okai a másodfokú bíróság által is osztottak.

Az elsőfokú bíróság álláspontját egy tekintetben nem fogadta el az ítéltábla, és ezért kirekesztette a bizonyítékok köréből a grafológus szakértő - a 4. számú szakértő -véleményét. Ez viszont nem érinti a bizonyítási anyag értékelését, és nem befolyásolja annak eredményét, sem pedig a törvényes mérlegelési tevékenységet. A grafológiai vizsgálat nem nyert szabályozást a büntetőeljárás keretében, nem kapott helyt a bizonyítékok körében és a szabad bizonyítás elvére hivatkozni sem helytálló e tekintetben. A megfelelő szabályozás hiányában e vélemény nem értékelhető.

Az eljárási szabályok betartásának vizsgálatát követően a másodfokú bíróság az ítélet tényállását vette górcső alá, és azt állapította meg, hogy az megalapozott, hiánytalan és irathú, és mivel az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is teljesítette a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság igen nagy alapossággal és körültekintően folytatta le a bizonyítási eljárást, és a beszerzett bizonyítékokat egyenként, majd egymással is összevetve értékelte. A vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését és közvetlen bizonyíték sem állt rendelkezésre. Az elsőfokú bíróság a személyi bizonyítás, a szakvélemények, és az okiratok tartalma szerint felderített adatokból építkezett, és végső következtetésként jutott el idáig, hogy csak a vádlott követhette el a bűncselekményt, ő oltotta ki a sértett életét.

Elsőként a vádlott vallomását vizsgálta meg, amelyet az eljárás során tanúként és terheltként tett. A vádlott hivatkozásával szemben a tanúként megtett vallomásai rendelkezésre állnak, az elsőfokú bíróság azokat a tárgyalás anyagává tette, miután állást foglalt a felhasználhatóságuk kérdésében. Mivel valamennyi tanúvallomás törvényes kioktatás után keletkezett, nem volt helye mellőzésüknek. Ugyancsak törvényesen került felvételre a vádlott gyanúsítottként megtett vallomása, és az alapeljárás vádlotti vallomása is, ezért mindezt bevonta a bizonyítékok körébe. Az elsőfokú bíróság körültekintően megvizsgálta a védekezését is, és annak tartalmát irathúen rögzítette az indokolásában.

Ezt követően az 1. számú tanú fentiek szerinti vallomásának törvényessége kérdésében foglalt állást, majd megvizsgálta a 18. számú tanú tanúzási képességét és nem észlelt indokot a vallomás kirekesztésre. A 13. számú tanú vallomását - az ügyészi indítvánnyal egyezően - felolvasta, de mivel a vádlott ragaszkodott a

személyes kihallgatáshoz, a további időmúlás elkerülése végett nem idézte, de ezért a vallomását sem vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság utalt még a nagy számban rendelkezésre álló okirati bizonyítékra, és a szakvéleményekre, ekként bemutatva a felhasznált bizonyítékok sorát.

Részletesen foglalkozott a vádlott elmeállapotával, amelynek szakértői alapjai közül mellőzte a másodfokú bíróság az íráspszichológiai szakvéleményt, a már kifejtettek okán.

A sértett sérüléseit a boncjegyzőkönyv és a szakértői vélemények tartalma szerint rögzítette, és ezek mentén állapította meg a halál okát is, egyben rögzítette az idegenkezűséget, és azt, hogy az elkövetés eszköze egy húsklopfoló volt.

A bántalmazás körülményeit és mozzanatait a szakvélemény adataiból, a vádlott tanúvallomásának tartalmából, a helyszíni szemle jegyzőkönyv tartalmából és a mellékelt fényképekből, valamint a - vádlott hivatkozásával ellentétes - védekezési sérülések hiányából, azok együttes összevetésével állapította meg. Okfejtése hibátlan, logikus, minden tényt értékelési körbe vont.

Nem volt könnyű helyzeten az elsőfokú bíróság a halál idejének meghatározásakor, noha ennek igen nagy jelentősége volt a vádlott alibije miatt.

Az elsőfokú bíróság következetes és logikus érveléssel elemezte és vetette össze a szakértők szolgáltatta adatokat a sértett mozgásával, szokásaival, bankkártya használatával, a telefonja hívásfogadásával és hívásai indításával, a személyi bizonyításból megismert további adatokkal, és a biztonsági rendszer élesítésének időpontjával. Mindezekből pedig pontosan és helyesen vont következtetést arra, hogy a sértett megölése december 29-ről 30-ra virradó éjszaka történt.

Az iratok között fellelhető volt a sértett postaládájának tartalma, ezen belül is egy postai értesítő a vádlott nevére szóló küldeményről, amelyet december 30. napján hagyott hátra a postás. Ez pedig bizonyítja, hogy a sértett ezen a napon már nem nyitott ajtót a postásnak és nem ürítette ki a postaládája tartalmát. Ez pedig nemcsak megerősíti és alátámasztja az elsőfokú bíróság logikai következtetésének helyességét, de bizonyossá is teszi az elkövetés időpontját, cáfolja, hogy a sértett megölése december 30-ról 31-re virradó éjjel is megtörténhetett.

Az elsőfokú bíróság kimerítő részletességgel foglalkozik az elkövető személyével, mire levonja a vádlott személyére szóló következtetését.

A vádlott tagadásával szemben okiratokkal bizonyítható volt, hogy többször bántalmazta a sértettet, ennek során fojtogatta is. A vádlott édesanyjának vallomásából következően, utoljára karácsonykor. A sértett félt, személyes iratait az

autójában, a kulcsait testközelben, elrejtve őrizte. Éjszakára bezárkózott és az év elején esedékes költözködésre készült, a már megvásárolt budapesti lakásba.

Az elsőfokú bíróság részletesen megvizsgálta és körüljárta, hogy juthatott-e be idegen a házba, vagy csak az ahhoz kulccsal rendelkező személy. A házhoz két kulcs volt, egy a vádlottnál egy a sértettnél. Hasonlóan két távirányító volt a garázshoz, mivel a sértett édesanyja így nyilatkozott és az elsőfokú bíróság - helyesen - szavahihetőnek fogadta el. Csak a vádlott utalt további harmadik távirányítóra, azonban az ő szavahihetősége megdőlt az eljárásban. A sértett birtokában lévő nyitó eszközök a helyszíni szemle során előkerültek, tehát nem vihette magával onnét távozni kívánó idegen személy. Az ajtó zárva volt, a teraszajtó hasonlóan, és bár voltak sérülési nyomok a szakérő egyértelműen megállapította, hogy azon nem juthatott ki az elkövető. Mivel a nagyrészt lehúzott redőny alsó szegélyétől számítva 45 cm-el feljebb volt a feszegetési nyom, ezért a bejutás helye is csak akkor lehetett, ha az elkövető utóbb lejjebb húzta a redőnyt, de akkor ugyancsak más úton kellett távoznia, amely visszavezet a kulccsal vagy távirányítóval rendelkező személyhez.

A vádlott állításával szemben nem volt olyan személy, aki kulccsal rendelkezett a lakáshoz rajta kívül, és indítéka is volt a bűncselekményre. A sértett - vádlott által hivatkozott - új partneri kapcsolata nem nyert alátámasztást. Az édesanyja azt vallotta, hogy örült volna, ha van ilyen személy, de nem volt. A sértett féltestvére sem tudott erről. A vádlott pedig erre vonatkozóan is ellentétes tartalmú vallomást tett, mert egyszer azt állította, hogy tud róla, látta a sértett telefonjában, máskor pedig azt állította, hogy próbált e személy létezéséről megbizonyosodni, de nem sikerült. E cél elérése érdekében web kamerával figyelte a házat, de nem látott senkit, illetőleg a sértett elektronikus levelezéséhez is titkon hozzáfért, de abból sem nyert adatot.

Ezzel kapcsolatosan hivatkozott a sértett által felíratott esemény utáni tablettára. Ezt a hivatkozást a másodfokú bíróság azért nem találta lényegesnek, mert a 6. számú tanú vallomása szerint a sértett arról tájékoztatta, hogy a vádlott visszajár hozzá és volt közöttük szexuális kapcsolat is. Ettől függetlenül sem bír e tény jelentőséggel, mert ha lett is volna partnere a sértettnak nem volt olyan körülmény, amely a vádlottól eltérő személy irányába mutatott volna, mint a bűncselekmény elkövetője, de indítéka sem lehetett.

A házba való bejutás és onnét való kijutás teljesen egyértelműen csak a vádlotthoz kapcsolódhatott, a sértett kulcsáról nem készült másolat, és számos megerősítő körülményt is felsorolt és megvizsgált a törvényszék.

A vádlott által hivatkozott betörést - többek között - a behatolási és távozási nyom hiánya cáfolja meg, valamint a manipulált helyszínt.

A vádlott a másodfokú eljárásban is hivatkozott a betörésre, a nadrágjából elvitt készpénzre. Az elsőfokú bíróság támadhatatlanul megindokolta, hogy a vádlott volt

az, aki a paprika őrleményt szétszórta, a kutatást inkriminálta, ráérősen, módszeresen, közben vigyázva a rendre, a tisztaságra. Már a szemle bizottságnak is feltűnő volt, hogy nem igazi a kutatás, sem a helye, sem a mélysége, sem a formája. Teljesen hihetlenné teszi a betörést, hogy egy nadrágból kirázott készpénz megszerzése után a betörő összehajtogatja a nadrágot. A legók elvitele személyi bizonyítás révén is cáfolatot nyert, azt viszont nem tagadható, hogy a vádlott mentők felé tett bejelentése teljesen összeegyeztethetetlen volt a valósággal. A fényképek alapján is látható, hogy messziről felismerhető a sértett fejének szétverése, a fal nagy kiterjedésű véres szennyeződése, és a vádlott eltérő, ellentmondásos előadása, a bejelentés valótlan adatai alapján az abban való érdekeltsége. Az a körülmény is mutatja a vádlott manipulatív szándékát, hogy nem vitte vissza a gyermeket, hanem egyedül akart másnap a házhoz menni, mivel pontosan tudta miért megy, és ott mit talál.

A vádlott alibije megdőlt. Az elkövetés éjszakáján való hollétéről szóló következetlen előadását az 1. számú tanú helyesen elfogadott vallomása megcáfolta, de más körülmények is alátámasztották. A későbbi módosítások és az évek után felbukkanó tanúk nem tudták volna megcáfolni az 1. számú tanú előadását. A tanú elmondta, hogy hajnalban felébredve nem találta maga mellett a vádlottat, ezért nem tudott aludni, kereste, de nem tudott kimenni a házból, mert zárva volt az ajtó és nem találta a kulcsot. Hajnali 4-5 óra felé jött vissza a vádlott, akkor megfürdött és lefeküdt. Vallomását alátámasztja, hogy az internetre 0.11-kor kapcsolódott fel, tehát már hamarabb, mint emlékezett, így elég hosszú az időintervallum, amely alatt a bűncselekmény ráérősen elkövethető volt.

Feltéve, de meg nem engedve, hogy a vádlott csak dohányzott kint az udvaron, mint egyik vallomásában állította (korábban úgy vallott végigaludta az éjszakát), nincs magyarázat arra, hogy miért zárta be a bejárati ajtót, miért fürdött meg a dohányzás után, miért tartott mindez órákon át, és miért nem számolt be róla már az eljárás kezdetén.

A másodfokú eljárásban bejelentett tanúk a 16. számú és 17. számú tanú kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt egyrészt azért utasította el az ítéltábla, mert az ott megjelölt időpontok figyelembe vétele mellett a bűncselekmény elkövethető volt, másrészt a törvényes figyelmeztetés után személyesen vallott azonos tartalom sem lett volna alkalmas az 1. számú tanú más bizonyítékkal is alátámasztott vallomásának a megdöntésére. Egyébként is fenntartásokkal kellett fogadni az öt év után jelentkező és 5 év távlatában konkrét időt, eseményt megjelölő tanúk előadását, még a leírttal egyező tartalmuk esetén is. Azt pedig semmi nem zárja ki, hogy a gyilkosság éjszakáján a vádlott dohányzott a kertben, amint azt sem, hogy autója az éjszaka egy részében ott parkolt, de ez nem alkalmas a megalapozott tényállás megingatására.

Az 1. számú tanú vallomása kapcsán még annyit megjegyez a másodfokú bíróság, hogy a tanú beszámolója nagyon valóságos, és kiérződik az a lelki folyamat, amit megélt, amin keresztül ment, miközben szembesült a partnere

cselekményével és tudatosult benne a tett, az elkövető. Arról számolt be, hogy január 7. napján főztek a konyhában, a klopfoló a mosogatóban száradt, és amikor azt a vádlott meglátta bedobta a fiókba azzal, hogy látni se bírja. A tanúban - előadása szerint - ekkor tudatosult, hogy a vádlott volt az elkövető. Előtte hallotta a híradóban, hogy a sértettet fejbe ütötték.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem álláspontját azzal kapcsolatosan, hogy nem derül ki az ítéletből milyen érdek motiválta a vádlottat. Az elsőfokú bíróság alaposan körüljárta és feltárta a sértett és a vádlott kapcsolatát a megismerkedésüktől a házasságuk végleges megromlásáig. Kimerítő pontossággal rögzítette a sértett egészségével, szellemi életével kapcsolatos változásokat és azok hatását a két félre, megvizsgálta az anyagi helyzetüket, feltárta a vádlott anyagi romlását szemben a sértett vagyoni gyarapodásával, az 1. számú tanú személyével megjelenő kapcsolati változásokat, a gyermeknevelés terén előállt eltérő, és össze nem hangolható nézeteiket, a másik fél családjával való kapcsolat romlását, a gyermek láthatásával kapcsolatos nézetkülönbségeket. Majd mindezekből levezette a vádlottban kialakuló érzéseket, indulatokat, a tettelegességet, majd a kijelentéseivel is alátámasztható és a sértett megölésére irányuló terveinek megjelenését, majd kivitelezését. A pontosan és iratszerűen feltárt adatok, majd az abból levonható logikai és ténybeli következtetések egy alapos mérlegelő-értékelő tevékenység részei, szemben a védelem minősítésével.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése is.

A sértett fejére klopfolóval mért nagyszámú közepes és azt meghaladó erejű ütésből csak az egyenes szándékkal elkövetett élet elleni bűncselekményre vonható következtetés.

Az ütések száma, ereje, a keletkezett sérülések, a továbbmenő pusztító kézzel való bántalmazás, az élet kioltásához a szükségesnél nagyobb mértékű erőszak, a gátlástalan, emberi mivoltból kivetkőzött brutalitással végrehajtott tett, megalapozza a különösen kegyetlen elkövetési módot.

A vádlott a tettet eltervezte, átgondolta, ismerte a sértett szokásait, a helyet, a helyszín megváltoztatására és a végrehajtásra előkészült/felkészült, alibit biztosított, a gyermeket eltávolította az elkövetés idejére a házból. Minden elsőfokú bíróság által feltárt körülmény arra utalt, hogy tettet előre kitervelte.

Az irányadó tényállás és a vonatkozó bizonyítékok összevetése kapcsán, különösen a sérülések, és a védekezési sérülések hiánya, az elmozdításra nem utaló feltalálási hely és az elkövetés ideje azt bizonyítja, hogy a sértettet álmában érte az életének kioltására irányított támadás, ezért védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetettnek is minősül az állandó bírói gyakorlat szerint.

A vádlottat aljas indok vezérelte, amikor részben a nem közvetlen anyagi érdek, részben pedig a bosszú motiválta cselekményében.

E négy minősítő körülményt az elsőfokú bíróság hibátlan jogi okfejtéssel részletesen megindokolta, azzal az ítélőtábla egyetértett, ezért megismétlése szükségtelen.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elbírálás idején hatályos anyagi jogi szabályokat, mivel az kedvezőbb elbírálást eredményez, és ennek jogi indokait is helyesen fejtette ki.

A büntetés kiszabása során irányadó tényezőket feltárta, az csak annyiban egészíthető ki, hogy a vádlott hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt. Ellenben nem osztotta a másodfokú bíróság a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabására vonatkozó okfejtést.

A vádlott a félelemben élő, általa rendszeresen bántalmazott, megfigyelés alatt tartott, új életvitelt kialakítani szándékozó, 9 éves gyermeket nevelő, védekezésre képtelen, éjszakai álmát alvó nő életét oltotta ki előre kitervelten, aljas indokból, különösen kegyetlen módon. A négyszeresen minősülő, de önmagában is a legmagasabb tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetéséért indokolt, és a bírói gyakorlattal is összhangban álló a határozatlan tartamú szabadságvesztés kiszabása. E büntetés szükséges mind a generális, mind pedig a speciális preventív büntetési célok megvalósításához, a társadalmi elváráshoz, és a társadalom védelméhez.

A másodfokú bíróság a tekintetben is osztotta az ügyész fellebbezését, hogy nincs törvényes indok a vádlott kizárására a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, ezért annak vizsgálatát 25 év elteltével lehetővé tette. Az időpont a törvényi minimum, de elégséges a büntetés célok megfelelő érvényre juttatására.

A fentiek szerint és a Be. 372. § (1) bekezdés alapján változtatta meg a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét, míg egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás továbbmenő beszámításáról határozott és a Be. 386.§ (1) bekezdése szerint rögzítette, hogy további jogorvoslatnak nincs helye az ítélet ellen.

Budapest, 2016. év október hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Ölvedy Emese s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.14/2015/108. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.35/2016/37. számú ítéletében foglalt változások mellett jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő